

„Și după aceea, S-a dus într-o cetate numită Nain și cu El împreună mergeau ucenicii Lui și multă mulțime. Iar când S-a apropiat de poarta cetății, iată scoteau un mort, singurul copil al mamei sale, și ea era văduvă, și mulțime mare din cetate era cu ea. Și, văzând-o Domnul, I s-a făcut milă de ea și i-a zis: **Nu plânge!** Și apropiindu-Se, S-a atins de sicriu, iar cei ce-l duceau s-au oprit. Și a zis: **Tinere, ție îți zic, scoală-te.** Și s-a ridicat mortul și a început să vorbească, și l-a dat mamei lui. Și frică i-a cuprins pe toți și slăveau pe Dumnezeu, zicând: Prooroc mare s-a ridicat între noi și Dumnezeu a cercetat pe poporul Său.”

(Ev. Luca 7, 11-16)

„Textul Evangheliei de astăzi are la urmă câteva cuvinte care sunt de fapt cheia întregii probleme. Ele dezvăluie **sensul fricii**. Iată ce spune evanghelistul Luca: "Atunci i-a luat pe toți și slăveau pe Dumnezeu" (Luca 7, 16). Va să zică nu e vorba de o frică oarecare, de o frică la dimensiunea omenească, ci este starea de recunoaștere a lui Dumnezeu. "Slăveau pe Dumnezeu", înseamnă că recunoșteau în fapta pe care o făcuse Iisus, pe Dumnezeu. Oare, oricare dintre noi, în fața unei astfel de situații, n-ar trăi un sentiment asemănător? N-ar trăi o emoție în care frica și cutremurul ar fi urmate exact de ceea ce li s-a întâmplat și acelora, adică slăvirea lui Dumnezeu?

Biserica a rânduit ca aceasta întâmplare să se perpetueze din neam în neam, din generație în generație, să se citească în biserică, s-o citească toți creștinii, tocmai pentru ca să tragă toți învățătura de cuviință din aceasta minune, și din toate minunile care se întâmplă cu fiecare din noi, din toate minunile care se întâmplă în jurul nostru, din minunea vieții, în primul rând, din taina morții, și astfel să intrăm și noi în frică și cutremur, care să ne deschidă ochii spre a slăvi și mai mult pe Dumnezeu!

Învierea fiului văduvei din Nain nu s-a făcut pentru alt motiv decât pentru acesta. Starea în care au intrat participanții la minune e deosebită de frică și cutremurul lui Kierkegaard sau Heidegger, care vor relua tema, prefăcându-se că nu știu de temele asemănătoare din Noul Testament. Ei au rămas la frică și cutremur. Cei din preajma lui Iisus au experimentat frica și cutremurul ca stări de intrare în ordinea divină a existenței, ca stări de lămurire, nu ca stări de perplexitate veșnică. Văduva din Nain a trăit o mare bucurie. Și tânărul ei fiu de asemenea. Ea a avut bucuria pe care n-o putem avea toți. **Învierea fiului ei s-a făcut doar spre a ne învăța că există înviere.** Nu numai pentru Iisus, care va învia ca Dumnezeu, ci și pentru toți ceilalți. **Nu moare nimeni, murind. Sufletul trăiește.** S-a putut întoarce înapoi! **Lamentațiile au putut fi întoarse în bucurie. Și dacă sufletul trăiește, înseamnă că trebuie să-i purtăm de grijă.** Plângem la moartea celor dragi. **Să plângem cu speranță. Să ne rugăm pentru ei.** Dar să luăm aminte la cuvintele Sfântului Ioan Gură de Aur: "Fii mai înțelept și, la moartea altuia, învață-te a tremura pentru tine însuși; depărtează toată ușurătatea minții, cercetează faptele tale, îndepărtează toate păcatele tale și schimbă purtarea ta spre mai bine... Ostașii în mijlocul păcii gândesc la război și se pregătesc, pentru că atunci când va izbucni, să-și arate iscusința câștigată în vreme de pace".

Timpul de pace e, desigur, în această metaforă, viața pământească, timpul și locul pe care ne pregătim pentru confruntarea cu judecata de dincolo, văzută ca un război, în care vom învinge prin faptele noastre cele bune, printr-o concepție sănătoasă despre viață și nemurire."

IPS Antonie Plămădeală - www.crestinortodox.ro

"Cine nu crede că va învia și că va da socoteală, ci gândește că toată ființa sa se mărginește la viața aceasta, aceluia nu-i va păsa prea mult de faptele bune. **Credința în înviere este adevărata mângâiere în suferinți, în lupta cu ostenele și cu greutățile vieții.** Nici un om nu trebuie să deznădăjduiască. "

Sfântul Ioan Gură de Aur

„Există în rânduiala rugăciunilor de dimineață din Ceaslov, spre final, o rugăciune adresată Maicii Domnului, în care cerem Născătoarei de Dumnezeu, printre altele, să izgonească de la noi uitarea. Ceea ce înseamnă că **uitarea nu este îngăduită unui creștin.** Amnezia este dezastruoasă pentru orice faptură omenească. Pentru orice om, dar mai ales pentru un creștin, **dușmanul numărul 1 este uitarea:** uităm că vom muri, uităm că vom da un răspuns, uităm sau ne facem ne facem că nu știm, că viața unui prunc nenăscut nu este viața noastră, ci este viața lui Dumnezeu, iar mama doar o găzduiește. **Uităm mai mereu că Hristos este Domnul și Stăpânul nostru care pururea ne vine în ajutor. Uitarea aduce cu sine amotțirea, nesimțirea, indiferența.** Și mai e ceva: legătura dintre iertare și uitare. Atunci când cineva îți face rău, ceea ce este mai important pentru ca legătura dintre tine și el să nu se deterioreze, nu e atât uitarea acelei fapte, cât iertarea celui ce ți-a greșit. **Simpla uitare nu e decât ascunderea gunoiiului sub preș** nu și aruncarea acestuia afară din casă. Dar nici „te iert”, dar „nu te uit” nu e de aplicat. Când îi spui cuiva asemenea cuvinte înseamnă că de fapt nu l-ai iertat, ci ai un resentiment față de el, o răzbunare care se cere împlinită. Într-o singura ipostază nu vom greși dacă vom uita și anume cu privire la faptele bune săvârșite față de aproapele nostru.”

Transcriere după „**Comoara înțelepciunii**”, Radio Trinitas, miercuri 2 oct 2013

7 octombrie - Sfinții Mucenici Serghie și Vah au trăit pe vremea împăratului Maximian (286-305), de neam fiind romani și dregători de frunte în armata împărăției. Se bucurau de mare cinste în fața împăratului pentru priceperea și vitejia lor în războaie, precum și pentru credincioșia lor în slujiri. În taină, însă, ei erau creștini, crezând în Hristos și sârguindu-se să-I placă Lui, prin viața lor cea sfântă.

Deci, pârâți fiind că se închină lui Hristos și că se leapădă de cinstirea zeilor, și nevrând ei să lepede dreapta credință, li s-au luat toate însemnele dregătoriei lor și podoabele cele de preț, au fost îmbrăcați în haine femeiești, fiind purtați în lanțuri pe ulițele cetății, în semn de batjocură. Au fost trimiși apoi la dregătorul Antioh, în cetatea Varvalisos din Siria și acolo, fiind bătuti aproape de moarte, Sfântul Vah și-a dat sufletul său Domnului, din pricina bătăii, iar Sfântului Serghie i s-a pus încălțăminte de fier având cuie în tălpi și a fost purtat până la cetatea Resafa, unde i s-a tăiat capul, după ce a îndurat multe chinuri, dar nu și-a lepădat credința.

Capetele celor doi sfinți au fost aduse în țara noastră de către Sfântul Neagoe Basarab, domnitorul Țării Românești, și depuse la Mănăstirea Curtea de Argeș. Raclele sfințelor moaște au fost făcute din porunca arhierescă a episcopului Iosif de Argeș, cu sprijinul creștinilor binevoitori din orașul Pitești, în anul 1867. În anul 1949, la 25 octombrie, sfințele moaște au fost aduse la Craiova și depuse în Catedrala mitropolitană „Sfântul Dumitru“ din Craiova, în timpul Înaltpreasfințitului Firmilian, Mitropolitul Olteniei, unde se găesc și astăzi.

www.mitropoliaolteniei.ro

8 octombrie - Sfânta Cuvioasă Pelaghia (+ 461) - A fost o mare păcătoasă care s-a pocăit. S-a născut la Antiohia, din părinți păgâni, și a fost lăruită de Dumnezeu cu nemaivăzută frumusețe trupească. Și-a folosit marea frumusețe spre a ei pierzanie și a celor căzuți în mrejele ei. Din desfrânările ei se făcuse putred de bogată. Trecînd odată pe lângă Biserica Sfântului Mucenic Iulian, în care tocmai atunci predica episcopul Nonnus, ea s-a oprit și a auzit cuvîntul pentru înfricoșata Judecată și pedeapsa care îi așteaptă pe păcătoși în iad.

"Cu adevărat, eu am învățat mult de la dânsa, că pe această femeie Domnul o va pune la înfricoșata Sa judecată și odată cu dânsa vom fi judecați și noi. Pentru că ce socotiți? Câte ceasuri a zăbovit acea femeie în camera sa, spălându-se, îmbrăcându-se și împodobindu-se în multe feluri, uitându-se în oglindă și având toată grija ca să se arate mai frumoasă decât toate femeile înaintea ochilor vremelnicilor săi curtezani?! Iar noi, având în ceruri pe Mirele cel fără de moarte, nu ne îngrijim să ne împodobim sufletul nostru ticălos care este cu totul necurat, gol și plin de rușine, nu ne sârguim să-l spălăm cu lacrimile pocăinței și să-l îmbrăcăm cu podoaba faptelor bune, ca să se arate plăcut ochilor lui Dumnezeu și să nu fie rușinat și lepădat în vremea nunții Mirelui".

Cuvintele acelea au zguduit-o, și Pelaghia și-a schimbat radical viața. S-a închis într-o peșteră de la Muntele Măslinilor, și s-a închinat cu totul celor mai aspre postiri, rugăciuni și privegheri de toată vremea. După trei ani a cercetat-o Iacov, diaconul Sfințitului Nonnus, și a aflat-o încă vie. Dar cînd a revenit după trei zile, a aflat-o pe ea moartă, și i-a îngropat trupul ei cu cinste.

(<http://sfantulnicolaevelimirovici.wordpress.com>)

Știați că: Numărul de români care au murit în cele trei războaie importante la care a participat România în secolele XIX-XX este cu mult mai mic decât al celor care și-au pierdut viața neputînd să scape datorită avorturilor?

Astfel, numărul de morți din Războiul de independență este de 4.300, din Primul Război Mondial de 1.125.000, din Al Doilea Război Mondial de 833.000, iar cel al avorturilor (declarat) între anii 1958-2010 este de 22.395.869 ?

Se pare că cel mai sângeros război este de fapt cel împotriva copiilor nenăscuți.

Sursa: Revista "Pentru viață" - nr.1 / 2013

Pilde ortodoxe – **De ce avem nevoie să cumpărăm înțelepciune!** Un înțelept trăia într-un oraș în care se aflau mulți oameni fără minte. Într-o zi, el puse deasupra ușii casei, o firmă, pe care era scris: „Aici se vinde înțelepciune”.

Trecînd pe acolo un om care se credea foarte înțelept, văzînd firma, se opri. Surâse și, cum era cu servitorul său, îi dădu câțiva bani și-i zise: - Du-te și cumpără cu acești bani înțelepciune de la negustorul acela!... Servitorul merse și ceru. Înțeleptul îi spuse: - Spune stăpînului tău că în tot ce va face, să nu piardă din vedere sfârșitul... Servitorul plecă și-i spuse acestea stăpînului său. Omul cel ce se credea foarte înțelept, rămase pe gânduri. Mergînd acasă, începu a pune în lucrare vorbele pe care le cumpărase, și văzu că-i aduc mari și bune foloase. Atunci le scrise cu litere mari, deasupra casei lui, ca să le fie de folos și altora.

Prețuiește, frate, timpul, căci în timp te vei mîntui!

Abia la sfârșit vede omul cum și-a cheltuit viața, ce ar fi putut să facă și nu a făcut, cât de ușor ar fi fost și s-a lenevit.

Tema catehezei din 6 octombrie - Slujba înmormântării - rugăciunea izvorâtă din iubire mai tare decât moartea
www.ziarullumina.ro/invataturi-ortodoxe/slujba-inmormantarii-ruqaciunea-izvorata-din-iubire-mai-tare-decat-moartea

Programul săptămânii 6 octombrie – 13 octombrie 2013

Ziua	ORA	Slujbe
Duminică	6 octombrie	8 - 12 - Sf.Liturghie (Învierea fiului văduvei din Nain) - Pr. Dragoș
Duminică	6 octombrie	17 - 19 - Paraclisul Maicii Domnului și cateheză - Pr. Dragoș
Luni	7 octombrie	17 - 19 - Acatistul Sf.Arhangheli Mihail și Gavriil - Pr. Dragoș
Miercuri	9 octombrie	9 - 11 - Sfințirea mică a apei - Pr. Dragoș
Vineri	11 octombrie	9 - 11 - Taina Sf.MASLU
Vineri	11 octombrie	17 - 19 - Slujba acatistului – Pr. Dragoș
Sâmbătă	12 octombrie	8 - 11 - Sf.Liturghie și pomenirea celor adormiți – Pr. Dragoș
Sâmbătă	12 octombrie	17 - 18 - Vecernia Duminicii a 21-a după Rusalii – Pr. Ticu
Duminică	13 octombrie	8 - 12 - Sf.Liturghie (Pilda semănătorului) - Pr. Ticu
Duminică	13 octombrie	17 - 19 - Vecernia și acatistul Sf.Cuv. Parascheva de la Iași și Litia - Pr. Ticu